

פרק ראשון

אבדה

כמו בכל בוקר סיימה מלי, המשרתת האישית של הנסיכה ג'וליה, למזוג את החלב החם לספל השוקולד והניחה אותו על המגש לצד החביתה המקושקשת (שחס וחלילה אם ימצא בה ולו שמץ של ביצה נוזלית), פרוסות העגבנייה הדקיקות, שגבישי המלח עליהן נצצו כיהלומים קטנים באור החמה, והחמאה הרכה, צהובה כשמש קיץ, שנחה בצלוחית החרסינה הלבנה לצד הלחמניות הטריות ופרוסת עוגת התפוחים שיצאה זה עתה מהתנור.

היא זקפה את ראשה, יישרה באנחה את גבה הכפוף והביטה סביבה. היו אלה השעות החביבות עליה ביותר. השכם בבוקר המה המטבח הגדול כמו קן של נמלים עמלות: טבחים, עוזרים ומשרתים התרוצצו במהירות בין התנורים, המחסן, המזווה והכיורים הגדולים. קולות רמים עלו מכל עבר: קרקוש של סירים ומחבתות, פכפוך מים זורמים, צעקות הטבחים על עוזריהם ועל המשרתים הזוטרים ושאגת הלהבות בכיריים הגדולות. הטבח המלכותי חזר זה עתה מסיבוב בשוק, וכעת עמד במרכז המטבח, חילק משימות וקבע לוח זמנים כמפקד המתכונן לקרב. ריחות משכרים של בשר, ביצים ובצל מטוגן עלו מכל עבר שעה שהצוות התכונן לארוחה הראשונה של היום.

נו, נו, מה חסר, הירהרה מלי בקול ונטלה בידה את מפית המשי עם החותם המלכותי. אה, כמובן... בעדינות שלפה מהמגירה את סכו"ם הכסף והניחה אותו בשקערוריות המיוחדות על המגש המוזהב שעה ששלחה מבט החוצה, לחצר הגדולה. שיירת העגלות שפרקה את האספקה למטבח התכוננה לעזוב את הארמון, הסוסים כבר רקעו ברגליהם בחוסר סבלנות, והעגלונים זירזו את הסבלים שהטעינו עליהם את הארגז האחרון, תיבה גדולה ששקלה כנראה לא מעט כיוון שנדרשו שלושה סבלים כדי להעמיסה. הצצה אחרונה בשעון הגדול שבראש מגדל הארמון. כן. הזמן הגיע.

באטיות אספה את מגש האוכל והחלה לעלות במדרגות שהובילו לחדרי השינה המלכותיים, מהרהרת בלבה על המגש, שמשנה לשנה נהיה כבר יותר. מרטיין, שומר הבוקר, הגיע שעה קלה קודם לכן וכבר ביצע את נוהל החלפת המשמרות המסובך עם פֶּאָדֶר, עמיתו ממשמרת הלילה. הטקס המצועצע ששני החיילים ביצעו בדקדקנות ועל פי כל הכללים נראה למלי שטותי מעט, מה גם שבדרך כלל איש לא צפה בו.

”בוקר טוב, חביבתי,“ קיבל השומר את פניה בעליצות.

מלי חיבבה אותו. יתר השומרים היו תמיד רציניים עד אימה – בודקים בשבע עיניים את המגש, מרימים את המכסה מעל כל מנה ומרחרחים אותה. אפשר לחשוב מה כבר יכול להיות על מגש ארוחת הבוקר. עקרבים ונחשים? מתנקש חמוש? מרטיין היה שונה. הוא אמנם בדק את המגש בקפדנות, אך עשה זאת בקלילות מלווה בחיוך ממס לבבות.

”אולי תיכנס אחר כך למטבח לשתות כוס תה? יש עוגת תפוחים טרייה,“ הציעה מלי והצביעה על הצלוחית הלבנה. חיוכו של מרטיין התרחב. שניהם ידעו שאסור לו לעזוב את משמרתו בכניסה לאגף המלכותי אפילו לזמן קצר, אך זה היה מעין דו־שיח קבוע ביניהם: בכל בוקר הציעה לו מלי לקפוץ למטבח לכוס תה ועוגה, ובכל בוקר היה מרטיין עונה ”בשמחה, יקירתי. רק אשיג אישור מיוליוס, ואבוא.“ מלי ידעה שמרטיין לא יפנה ליוליוס, שלעולם לא ייתן לו אישור.

יוליוס היה מפקד המשמר המלכותי. הוא היה אדם קשה, ששירת כל חייו בצבא המלך. אמו מתה כשהיה בן שלוש, ואביו, שהיה קצין בצי הסוחר, העדיף שלא לטלטלו עמו במסעותיו. לכן עברה עליו ילדותו בפנימייה הצבאית. משסיים את לימודיו, התגייס יוליוס לצבא המלך ושירת ביחידות המיוחדות. במהרה קנה לו שם של לוחם נוקשה ומיומן בשימוש בחרב ובכידון, ובעיקר כצלף מחונן שזכה שנה אחרי שנה בתחרות הקשתים. הוא היה קשוח עם אנשיו כפי שהיה קשוח עם אויבי הממלכה. אנשי המשמר המלכותי, יחידת העילית של הצבא, העריצו אותו ופחדו מפניו בעת ובעונה אחת: יוליוס נודע במנהגו לערוך ביקורות פתע אצל פקודיו, במיוחד בשעות מוזרות. חייל שנתפס לא מוכן היה צפוי לעונש קשה.

השומר פתח את שער הכניסה לאגף והניח למלי להיכנס. חדרה של ג'וליה היה בקומה השנייה. לפניו היו חדרם של המלך רוֹאֵן והמלכה שרה

וחדרו של הנסיך קון, אחיו הצעיר של המלך. לפני שבועות רבים יצא הנסיך לשליחות חשאית, וחדרו נותר נעול וחתום. מסיבה לא ברורה אסר אמיליו, שר הצבא, באיסור חמור על המשרתים והשומרים להיכנס לחדר זה, אף שהיה ריק. היחידים שנכנסו לשם היו אנשי התחזוקה, שניצלו את היעדרו של הנסיך כדי לשפץ ולצבוע את החדר. כלי העבודה וחומרי הבנייה עדיין היו מונחים ליד הקיר.

בהמשך המסדרון, אחרי מגוריהם של בני משפחת המלוכה, היו עוד ארבעה חדרים מפוארים שבהם התאכסנו אורחיהם של המלך והמלכה. מלי נהנתה מהשקט שבמסדרון הרחב. היא ידעה שהוא לא יימשך זמן רב – בעוד דקות ספורות יעלו במדרגות המשרתים הנושאים את ארוחת הבוקר, אבל לעת עתה היה המסדרון ריק.

מלי היתה המשרתת הוותיקה בארמון, ולמעשה הרבה יותר ממשרתת. כל אנשי הצוות שגויסו איתה פרשו מזמן, אך מלי עדיין היתה שם, חלק מהארמון, כמו התמונות בחדר הכניסה. היא שירתה את אמו של רואן, המלכה טאמי המנוחה, וכשג'וליה נולדה היה ברור לכול שמלי תהיה המשרתת האישית שלה. מפעם לפעם חלפה בראשה המחשבה לפרוש, לנוח קצת. אחרי שלושים וחמש שנים בארמון כבר התנסתה בכל מה שניתן לחוות: היא שירתה מלכים, שרים ואנשי אצולה מכל רחבי תבל, הצטרפה למלכה במסעותיה בעולם, זכתה לכבוד ויקר מכל באי הארמון ואפילו למדליית הוקרה אישית מטאמי. בינה לבין עצמה ידעה שרק סיבה אחת מנעה ממנה לעזוב.

מלי היתה האומנת של ג'וליה מינקותה, ונפשה נקשרה בנפש הנסיכה. שררה ביניהן קרבה שחרגה מיחסי גבירה-משרתת. המלך רואן, אביה של ג'וליה, היה טרוד רוב הזמן בעיסוקי הממלכה, ואמה לא הסתדרה היטב עם ילדים – אולי מסיבה זו היתה ג'וליה בת יחידה. כך הפכה מלי לאדם הקרוב אליה ביותר.

בגיל שלוש-עשרה היתה הנסיכה נערה יפת תואר, שכבשה את לב כל רואיה בעליזות ובשמחת החיים המבעבעת ששפעו ממנה. חיוך קטן נח תמיד על שפתיה, וגם אם סר מפניה במקרים הנדירים שבהם כעסה או התעצבה, לא נמשך הדבר זמן רב.

מלי הקישה על דלתה של ג'וליה.

"בוקר טוב, הוד מעלתה הנסיכה ג'וליה. ברשותה – ארוחת הבוקר מוכנה."

זה היה הנוהל הרשמי של פנייה לבן מלוכה. המשרתת הזקנה ידעה היטב כמה שנאה ג'וליה את התואר "הוד מעלתה": "אם הורי רוצים שאיקרא כך, היתה תמיד טוענת, "לשם מה טרחו לתת לי שם?" הנסיכה תיעבה את גינוני המלכות והתעקשה שכל סגל הארמון יפנה אליה בשמה הפרטי, למגינת לבן של אמה ושל מאדאם פונפרי, המורה לנימוסים ולגינוני מלכות. "הוד מעלתה חייבת להבין שמעמדה מחייב, ואין בן משפחת המלכות יכול להרשות שיפנו אליו כאל אחד האדם. זה פשוט לא יאה, "אהבה ג'וליה לצטט את מאדאם פונפרי, מעוותת את קולה הגבוה של המורה בסלסולים של זמרת אופרה, דבר שהצחיק את מלי עד דמעות. "יום אחד המלכה תתפוס את הוד מעלתה, והוד מעלתה תצטער על התנהגותה הפרועה," נהגה מלי לומר לה בקול רציני ומלא פאתוס, שהיה מעורר בשתייהן גל נוסף של צחוק בלתי מרוסן.

ג'וליה לא פתחה את הדלת, כפי הנראה שוב הלכה לישון מאוחר. מאז שהחלה להתבגר בילתה חלק ניכר מזמנה הפנוי בחברת בני אצילים צעירים שהגיעו לארמון לשנת השירות שלהם. החוק קבע שכל בן אצולה ישרת בארמון תקופה של שנה, ובמהלכה יוכשר במקצועות שונים, דוגמת לחימה ופיקוד, דיפלומטיה, כלכלה, מדעים ושפות, ותיבחן יכולתו לכהן באחד התפקידים הרשמיים בממלכה. המלכה לא ראתה בעין יפה את המפגשים הללו, שכן בני האצולה היו בוגרים מהנסיכה בשנים, אולם כל עוד היו אלה קשרי ידידות בלבד, העדיפה שרה להעלים עין ולא להתעמת עם בתה.

"בוקר טוב, ג'וליה," נקשה שוב מלי על הדלת. הנסיכה עדיין לא הגיבה. מלי נאנחה. המורה לסיטית עתיקה יהיה כאן בעוד זמן קצר, והנערה הצעירה חייבת להספיק לאכול, להתרחץ, להתלבש ולהתכונן לשיעור. עוד הצצה מבעד לחלון אל מגדל השעון הגדול. אין בררה, צריך להעיר את הנסיכה. היא בדקה שהמסדרון ריק לפני שהוציאה מהכיס הפנימי של החלוק את המפתח שג'וליה נתנה לה בסתר (החוק אסר על משרתים לשאת מפתחות של חדרי הארמון – רק לבני המלוכה ולחייילי המשמר בתפקיד ניתנו מפתחות) ופתחה את הדלת.

"בוקר טוב, יקירתי, המורה לסיטית כבר נמצא כאן," כיזבה מלי בניסיון לזרז את ג'וליה לקום. הנסיכה לא השיבה. מלי הניחה את המגש על השולחן וניגשה למיטה. היא היתה ריקה, אבל ממראה הסדינים הסתורים היה ברור שמשהו ישן בה הלילה.

"ג'וליה?" קראה המשרתת בהיסוס. היא ניגשה אל חדר הרחצה הצמוד ודפקה על הדלת. לא נשמעה תשובה. באטיות פתחה את הדלת ושירכבה פנימה את ראשה. "חמדתי, את כאן?" אך לג'וליה לא היו שום סימן וזכר. מלי חזרה לחדר נבוכה. מוזר. הנסיכה מעולם לא בילתה לילה מחוץ לחדרה. היא בדקה מתחת למיטה, בחדר הארונות ושוב בחדר הרחצה. אך ג'וליה לא נמצאה בשום מקום.

היא חשה פתאום כמה קר בחדר. החלון הגדול בקיר הצפוני היה פתוח לרווחה. למה ישנה ג'וליה עם חלון פתוח בלילה? זה לא אופייני לה. מלי נרעדה. חלוק המשרתים הדק שלגופה לא התאים לצינת הבוקר ולרוח הקרה שהעיפה טיפות של גשם לתוך החדר. היא ניגשה לחלון והחלה לסגור אותו כשהבחינה בכתם קטן על אדן החלון. זו היתה פיסת בד, אולי טלאי. נראָה שהוא נתלש מבגד. היא הרימה אותו וסגרה את החלון.

הבד היה מוזר למגע. הוא היה דומה למשי או לתחרה, אולם כשמוללה אותו חשה דבר־מה מחוספס, כמעט כמו נייר זכוכית. מלי בחנה את הבד מקרוב. הפיסה היתה עגולה והזכירה תג שחיילים נהגו לשאת על מדיהם. צבעה היה שחור עמוק. בעצם, נראה שאין לה צבע כלל, כמו שאבה לתוכה את כל הצבעים, מרוקנת כל חיים ומותירה את השחור בלבד.

היא הפכה את הטלאי. צדו השני היה בהיר יותר, והוטבע בו הדפס מוזר. היו שם שתי אותיות שנראו כמו פ – ן, אבל היו קטנות מכדי שתוכל לפענח אותן. מלי בחנה מקרוב את ההדפס. הוא הזכיר לה ציפור מוזרה: הציפור היתה אפורה וכנפיה פרושות מעל ראשה. בטפריה הארוכים, החדים, אחזה במה שנראה כמו פרי גדול, ומתחתיו היו שלוש נקודות, כמו טיפות שנטפו ממנו. למתבונן בתמונה היה נדמה שהציפור מסתכלת היישר אליו. בעל הכנף היה מוכר למלי. היא ראתה אותו בעבר, אבל היכן? תחושה רעה מילאה את לבה. משהו לא בסדר. מאוד לא בסדר. איפה ג'וליה?

מלי התבוננה שוב בתמונה. היה בציפור דבר־מה מאיים, מפחיד, מרושע. היא צימצמה את עיניה וניסתה לפענח את הציור. מהו החפץ שהיא אוחזת בטפריה? ענף? ומהן הטיפות המטפטפות ממנו? הדמות היתה קטנה, ועיניה של מלי כבר לא היו טובות כבעבר. לחפץ שהציפור אחזה היו שתי בליטות מוזרות, שיצאו מתוך אליפסה ומעליה עיגול קטן. מלי קימטה את מצחה. זה נראה כמו בעל חיים... אולי טרף שתפסה. ארנבת? והטיפות – האם הן דם? אבל זה לא נראה כמו חיה. יותר מכול הזכיר החפץ למלי תינוק קטן. ואז היא נזכרה. קיבתה התהפכה וגל קור עבר בגופה. "לא ייתכן," מילמלה בקול ומעדה לאחור, התרחקה מאדן החלון והנידה את ראשה כמנסה לבטל את מה שראתה. "זה לא קורה. זה לא אמור לקרות." היא הרימה יד אל פיה, והצעקה בקעה נגד רצונה. זרועה פגעה במגש שעמד על השולחן והעיפה אותו לרצפה, כלי החרסינה נשברו לרסיסים ברעש גדול, וארוחת הבוקר המלכותית התפזרה לכל עבר. אבל מלי לא שמה לב לכל זה. היא נסה מהחדר למצוא את יוליוס.